

Η ενορία ως πνευματική οικογένεια

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Στην ενορία του ο Χριστιανός λαμβάνει πείρα ότι η Εκκλησία δεν είναι κάτι το γενικό, αόριστο...

Η ενορία, ως συγκεκριμένη εν χρόνω και τόπω πραγματικότητα, καθιστά στον κάθε χριστιανό από και παρόν το Μυστήριο της Εκκλησίας. Στην ενορία του ο Χριστιανός λαμβάνει πείρα ότι η Εκκλησία δεν είναι κάτι το γενικό, αόριστο, αφηρημένο, αλλά η συγκεκριμένη ευχαριστιακή σύναξη, που ποιμάινεται από συγκεκριμένους ποιμένες και ενώνεται με την καθολική Εκκλησία.

Οι επί το αυτό ευχαριστιακές συνάξεις της αρχαίας Εκκλησίας, που όταν ετελούντο στους οίκους των Χριστιανών ονομάζονταν και «κατ' οίκον Εκκλησίες», αποτελούν τους προδρόμους των συγχρόνων ενοριών.

Στην ενορία ο Χριστιανός από τα παιδικά του χρόνια μπορεί να λάβει πείρα της Εκκλησίας ως της ευρύτερης πνευματικής οικογένειάς του, την οποία συγκροτεί ο Χριστός, ως της εν τόπω και χρόνω φανερώσεως της κοινωνίας των Αγίων. Αισθάνεται τον ιερέα ως πνευματικό του πατέρα και τους Χριστιανούς ως πνευματικούς του αδελφούς.

Την θεία Ευχαριστία προσφέρει η ευχαριστιακή ενοριακή σύναξη στο Θεό, αλλά δι'

αυτής και προσφέρεται στο Θεό, ώστε να λάβει την Χάρη του Θεού, να αγιασθεί, να μεταμορφωθεί σε καινή κτίση. Στην ευχαριστιακή αυτή προσφορά οι πιστοί συσσωματώνονται με τον Χριστό και μεταξύ τους.

Στον ένα Άρτο οι πολλοί γινόμεθα εν. Ο ουράνιος Άρτος τρέφει πνευματικά και ενώνει την εν Χριστώ οικογένεια. Όπως λέει ο απόστολος Παύλος απευθυνόμενος στους Κορινθίους: «Το ποτήριον της ευλογίας ο ευλογούμεν, ουχί κοινωνία του σώματος του Χριστού εστίν; ότι εις άρτος, εν σώμα οι πολλοί εσμέν οι γαρ πάντες εκ του ενός άρτου μετέχομεν» (Α΄ Κορ. 10,16).

Με το άγιο Βάπτισμα προστίθενται νέα μέλη στην εκκλησιαστική ενοριακή αδελφότητα. Η βάπτισμα νέων μελών δεν πρέπει να είναι για την ενορία κάτι αδιάφορο ή ιδιωτική υπόθεση των συγγενών του βαπτιζομένου. Γι' αυτό στην αρχαία Εκκλησία η βάπτισμα εγίνετο κατά την θεία Λειτουργία. Η βάπτισμα είναι γεγονός κατ' εξοχήν εκκλησιολογικό. Το μυστήριο του γάμου ήταν επίσης γεγονός εκκλησιολογικό, αφορούσε όλη την Εκκλησία. Γι' αυτό δεν ετελείτο χωρίς την ευλογία του επισκόπου ούτε ιδιωτικά, αλλά στην θεία Λειτουργία. Το μυστήριο της μετανοίας ήταν επίσης εκκλησιολογικό μυστήριο. Όλη η Εκκλησία δια του επισκόπου εδέχετο μετάνοια του αμαρτήσαντος μέλους της, αφού η αμαρτία προσβάλλει όχι μόνο το Θεό αλλά και την Εκκλησία του Θεού. Όλα τα μυστήρια, η λατρεία και οι πράξεις και θεσμοί της Εκκλησίας είχαν εκκλησιολογικό χαρακτήρα, που σήμερα δυστυχώς έχει ατονήσει.

Όσο η θεία Λειτουργία θεωρείται ατομική πράξη ευλαβείας, τα Μυστήρια «ιδιωτικές θρησκευτικές τελετές» και ο εκκλησιασμός «θρησκευτικό καθήκον μεταξύ πολλών» η ενορία δεν θα λειτουργεί εκκλησιολογικά, ως εν τόπω φανέρωση και πραγμάτωση της Εκκλησίας, αλλά ως διοικητικός θεσμός, ως ίδρυμα παροχής θρησκευτικών υπηρεσιών σε όσους επιμένουν ακόμη να θρησκεύουν, ως χώρος δημοσίων τελετών.

Τέτοιες ενορίες δεν λειτουργούν ως οικογένειες του Θεού αλλά ως απρόσωπα θρησκευτικά ιδρύματα. Σ' αυτές τις ενορίες οι άνθρωποι δεν αισθάνονται ότι τα πρόσωπα τους γίνονται αποδεκτά εν αγάπη. Ότι ο ιερέας είναι ο πνευματικός τους πατέρας που τους δέχεται, όπως ο Χριστός δέχεται στον άνθρωπο. Ότι οι συνενορίτες τους είναι οι εν Χριστώ αδελφοί τους που συμμετέχουν στον πόνο και την χαρά τους.

Αρχιμ. Γεωργίου Γρηγοριάτη

Από το βιβλίο «Ενορία προς μια νέα ανακάλυψή της»

Πηγή: xristianos.gr